

мия, посвѣтенъ въ живота на конспирациитѣ. Самъ той е убѣденъ комунистъ отъ школата на Христофора Петкова. Подозрѣнъ отъ правителството, че разпространява „възмутителни идеи“ между армията, както и „прокламациитѣ“ на тайнитѣ крѣжочи, билъ повиканъ въ карцера, за да го прѣпратятъ въ Сибирь. Но Иванъ Ивановичъ сполучилъ да побѣгне на югъ, въ Одеса, отъ кждѣто нашитѣ хора го прѣпратили при поета. Съ тогова Ивановичъ (Шапченко), когото ще срѣщнемъ и по-нататкъ, Христофоръ Петковъ повелъ животъ на интимни, братски начала, съ което очудвали и мало и голѣмо. Новитѣ хора станали притча во язицѣхъ. Тѣ внесли съвсѣмъ ново нѣщо въ простия животъ на Знаменка, която се удивявала и не вѣрвала на очитѣ си. Двамата комунисти сподѣляли едно легло, тѣ не знаели що е мое и що е твое, всѣки день тѣ смѣнявали облеклата си и въ труда си единъ другъ се замѣствали. Дружели съ момцитѣ, играели по хорица, любували се на момитѣ и дѣцата, които наричали „надеждата“ на свѣта, и пр.

Тази идилия, която изключва лѣжката и фантазията на нашитѣ историци, ¹⁾ продължила 5—6 мѣсеца. Ала

¹⁾ З. Стояновъ казва, че въ Одеса нѣкой си д-ръ Брандъль услужилъ Ботйову съ своя паспортъ, че съ този паспортъ побѣгналъ неизвестно гдѣ, че слѣдъ мѣсець-два „чули въ Одеса ближнитѣ му приятели, че той се настанилъ учитель въ едно бесарабско българско село, Задунайка“, че тука се борилъ съ караконджоли, че ималъ селянка любовница, че ставалъ деверъ, че ходилъ да калесва и да згодява, че пехливанствувалъ по гърица и мегдани, че никаква книга тукъ не хваналъ, а се занимавалъ съ буйства, че станалъ казакъ, че се подвизавалъ въ нощни кражби, че въ училищния дворъ завѣдилъ разни гадове и животни: кокошки, гжски, пуйки, котки, кучета, вълци и още много др. (Опитъ за биография, стр. 53—64.). Иванъ Ивановичъ падналъ отъ небето, а това било цѣло щастие за Ботйова, безъ тоя да го познава, че изцѣрилъ нѣкакъвъ натиренъ негоденъ конь, който станалъ за ибретъ и пр. и пр.